

MOEDER

DOOR P. SCHRAVESANDE

et half toegeknepen oogen door haar schitterende brilglazen kijkt oud moedertje op de pendule. Half acht! Ze wachtte al wel een uur met de thee. Waar blijft Nettie nu toch? Zes uur sluit het kantoor; maar het is in den laatsten tijd dikwijls te laat. Onrustig schuift ze even 't gordijn terug en tuurt een oogenblik in de donkere straat. Neen, nog niets. Dan, met kleine schuifpasjes sloft ze naar de theetafel, draait met onzekere hand het spirituslichtje wat lager en zet zich, moeijlijk, in den grooten stoel.

Verschrompeld oud vrouwtje nu, zoo zittend onder het heldere gaslicht, de zwaar beaderde handen gevouwen in den schoot. Zij peinst, nu ze zoo gansch alleen wacht, over vroeger, over jaren, jaren terug, over den tijd dien wij, jongeren, bekrompen plegen te noemen en die toch veel goeds had bij al zijn kleinzieligheid.

De oude oogen krijgen een starende uitdrukking; ze merkt niet, dat haar bril langzaam afglijdt, haar in den schoot valt.

O, ze had reden tot dankbaarheid. Zorgen, geldelijke zorgen tenminste, had ze nooit gekend; het was altijd goed gegaan. Haar man had veel geld verdiend. Even, zenuwachtig, bewogen zich haar handen als ze dacht aan hem, dien ze toch had liefgehad, heel lief en die haar ontnomen was, verzwolgen door de wreede zee, nu twintig jaar geleden al, haar alleen latend met haar drie meisjes.

Nel was al getrouwd, had zelf kindertjes nu, en er legden

PANORAMA-VERSPREIDING TE VELDE.

Een onzer fotografen, die in gewone omstandigheden zich beijvert het uiterlijk van Panorama zoo aantrekkelijk mogelijk te doen zijn, is door de mobilisatie opgeroepen. Hij tracht thans, door de verspreiding van ons blad onder zijn collega's, mobilisatie-mannen, de goede geest te versterken.

en een beetje ongerust kijkt ze op in het blozend gezichtje van Nettie.

„Ja, Moe, er is iets gebeurd, maar mogen we eerst eten, dan zal ik 't vertellen.”

„Is het iets goeds?” vraagt Moeder nog, nieuwsgierig.

„k Geloof het wel, Moes, maar ik zeg nog niets, eerst eten!”

Moe heeft toch niet zooveel trek als anders en steelsgewijze ziet ze over de tafel naar Nettie, met soms iets onrustigs in haar oogen; ook heeft haar hand wat meer dan anders als ze Nettie thee inschenkt.

„Nu, Moesje, kom nu naast me op de sofa zitten, dan zal ik U een verhaal vertellen, een heel oud verhaal. Mag ik het gas uitdoen en de schemerlamp aansteken?”

„Maar Net, zeg nu toch eerst eens welk nieuws je hebt”, drong Moeder met zachte stem. „Heb je weer opslag gehad?” „Dat zou toch te mooi zijn.”

Nettie gaf geen antwoord. De zacht-roode gloed der schemerlamp verlichtte haar droomerige blauwe oogen. Ze trok Moeder naast zich op de sofa en begon haar verhaal: „Er was eens, Moes, een meisje, dat alleen stond op de wereld en geen geld bezat.”

„Dus zooals jij, hè Net, behalve dat wij elkaar hebben, nietwaar?” en zacht drukte Moeder Nettie's hand.

Het lamplicht belette te zien, dat Nettie bloosde.

„Ja Moe, een Moeder had het meisje ook, alleen, ik bedoel, ze had niemand, die voor haar zorgde, zooals ik geloof, dat een man, van wien een meisje veel houdt, dat doen kan. Een man, zooals Papa moet geweest zijn. Begrijpt U, Moes?”

„Ja, ja” knikt Moedertje, ze begrijpt het wel.

„Dat meisje dan”, vervolgt Nettie, „slaagde erin op een groot handelskantoor een plaats te krijgen. Het was maar een bescheiden plaatsje, dat ze eerst bekleedde, een heel bescheiden plaatsje, maar langzamerhand begon men te bemerken, dat het meisje beter en gewichtiger werk kon waarnemen. Ze klom op dat kantoor hooger op en werd eindelijk de vertrouwde correspondenten van de firmanten. Ze verdiende tamelijk veel geld en was heel gelukkig. De firmanten bestonden uit vader en zoon. De vader was een energiek oud handelsman, voor wien elk op de Beürs eerbied en achtung had en de zoon was een gentleman, door en door, die in alle opzichten de voetstappen zijns vaders drukte. De zaak ging steeds vooruit en de firmanten werden schatrijk.

H. M. DE KONINGIN-MOEDER.

In onze vorige nummers hebben wij de portretten van H. M. de Koningin en van H. K. H. Prinses Juliana gegeven. Hierbij kunnen wij onzen lezers een der jongste opnamen van H. M. de Koningin-Moeder aanbieden.

Op zekeren morgen werd het meisje door den patroon in de privé-kamer geroepen. Hij begon haar, zooals gewoonlijk, te dicteeren. Ik geloof — Moesje, U luistert toch wel, nietwaar? — ik geloof, dat het meisje er nogal goed uitzag. Laten we zeggen, dat ze Marie heette. Toen dan de jonge patroon nog niet eens een halven brief gedictieerd had, wierp hij plotseling zijn papieren neer en legde bei zijn handen op die van het meisje, dat vreeselijk zenuwachtig werd.”

„Marie”, zei hij eenvoudig, „ik heb je lief. Wil je mijn vrouw zijn?”

„Begrijpt U wat dat voor een arm meisje was, Moe?” vroeg Nettie met schitterende oogen.

„En wat antwoordde het meisje?” vroeg Moesje met haperende stem en tranen in de oude oogen.

„Het meisje antwoordde, dat ze een oude moeder had, voor wie ze werken moest en die haar zoo noode missen kon.”

Toen kwamen weer de vriendelijke rimpeltjes in het gelaat van oud moedertje, en gansch gerustgesteld nu, zei ze:

„Dat wilde die jonge, rijke mijnheer natuurlijk niet hè, zoo'n oude Moeder bij zich in huis?”

„Neen Moes, dat had hij liever niet en dat kan men hem toch ook niet zoo kwalijk nemen. Maar raadt eens wat hij aanbood?”

„Nu?” vroeg Moeder angstig.

„Hij wilde dat oude Moedertje van zijn meisje voor zijn rekening in een inrichting koopen, waar oude, deftige dames hare laatste jaren rustig doorbrengen en gezellig met elkaar omgaan, levend nog in den ouden tijd.

„En wat zei het meisje?” „Ze antwoordde, Moes, dat ze 't heel mooi vond en dat ze 't ook heel gezellig zou vinden voor haar lieve, oude moeder, wanneer ze zou kunnen omgaan met deftige dames van haar leeftijd.

„Moet ik U nog zeggen wie het meisje is, Moes? U heeft het al begrepen, nietwaar?”

DE GEVOLGEN VAN DEN OORLOG.

Na de oorzaak de gevolgen. En hoe vreeselijk de laatste ook zijn, ja voor een groot deel onherstelbaar, het doet goed te bemerken, hoe in alle landen getracht wordt het geleden leed te verzachten. Ons beeldje geeft een aardig Duitsch meisje, dat haar grimmigen bulldog leert, de gaven voor het Roode Kruis in ontvangst te nemen.

Ja,” zei Moes toonloos „ik heb het al begrepen.” „En hoe vindt U het, Moesje, zoudt U er zin in hebben?”

„Ja ik zou er wel zin in hebben”, kwam ze langzaam.

„Ja, ja,” herhaalde ze, „dat zou zoo wel goed geschikt zijn,” en ze knikte, starend, in de toekomst, die haar langzaam ontnemen zou de liefde van haar kind, die ze toch wel grooter zich had gedacht.

„U bent een schat van een moeder”, zei Nettie en ze kuste haar, hartstochtelijk, maar er scheen iets uitgerukt uit haar moederhart, er was iemand tusschen hunne liefde gekomen en het viel haar wel tegen van Nettie, dat ze dat zoo ineens toegegeven had, van die inrichting, dat ze niet gezegd had iets van „is het nu niet mogelijk, dat ik mijn oude moedertje ook kan behouden voor die paar jaren die ze misschien nog te leven heeft?” Maar ze zou niet passen toch, in zoo'n deftigen kring, ze was maar eenvoudig en al zoo oud! O, vooral nu voelde ze zich zoo oud, zoo moe. Dan was het toch ook eigenlijk maar het beste zoo, als ze tenminste van hem hield, en ineens, vol Nettie aanziende met haar meestal starende oogen, vroegde ze 't:

„Hou-je van hem, Net?”

„Ja, Moe, al lang, en elken dag dat tegenover hem zitten en nooit het geringste durven hopen. . . .

„O Moes, U begrijpt niet hoe gelukkig ik ben!”

Toen sloeg in haar oude hart de moederliefde wijd de vleugelen uit.

„Ja,” zei ze zacht, maar met vaste stem, „ze wilde wel gaan dan, naar die inrichting. . . .

DE OORZAAK VAN DEN OORLOG.

Talrijke malen is er reeds op gewezen, dat de reuzen bewapeningsfabrieken niet onschuldig zijn aan het uitbreken van een oorlog. De laatst gevoerde processen hebben ons nog doen zien, dat zij in werkelijkheid niet vrij uitgaan. Daarom meenden wij ook onder deze foto, waarop men een werkmans bezigt het fijne mechanisme van een groot kanon te maken, te kunnen zetten: De oorzaak van den oorlog.

zich plots vriendelijke rimpeltjes rond haar oogen en haar ingevallen mond plooidde zich tot een glimlach. Lieve grootmoeder was ze nu.

Toen was Celeste gestorven, haar tweede, haar mooiste kind. De glimlach verdween, de oude oogen werden weer strak. Dat was wel hard geweest, had haar oud gemaakt, lang voor haar tijd. Ze zou flinker geweest zijn, sterker ook, als dat haar niet gebroken had.

Nu had ze alleen nog Nettie thuis, haar jongste. Toen Nettie vijftien was mocht ze komen op 't kantoor bij de groote cargadoors, in wier dienst haar lieve vader den dood gevonden had, op zee. Ze namen haar uit medelijden toen, ach, ze wist het wel, maar nu, ze zouden haar nu niet graag meer missen, nu ze tien jaar gewerkt had en trots lichtte op het oude gelaat, trots om haar jongste kind, dat zich zoo flink een positie verworven had, dat werken kon en graag wilde geven haar jonge krachten voor haar lieve, oude moeder. Niemand had een dochter als Nettie. Ze wist het, dat nooit iemand zich kon dringen tusschen hun liefde; ze voelde dat het zoo blijven zou, dat het niet anders kon tusschen hen beiden, totdat ze moesten scheiden. . . .

Ze schrikt op uit haar peinzen door het toeslaan der straatdeur. Vlugge schreden op de trap en Nettie is thuis.

„Dag Moel!” klinkt haar jonge, volle stem, brekend de loome stilte van zooeven en zich buigend drukt ze voorzichtig een kus op het voorhoofd van Moeder.

„Dag kind, wat ben je laat. Er is toch niets gebeurd?”